

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1827	Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Λκ 14,16-24· Μθ 22,14) 15 Δεκεμβρίου 2013	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Θεία πρόσκλησις

«Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς» (Λουκ. 14,16)

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἀγαποῦμε γιὰ τὶς ἀρετὲς καὶ τὰ χαρίσματα τους, γιὰ τὴν εὐεργετικὴ τους ἐπίδρασι στὴν κοινωνία, πρόσωπα προσφιλή καὶ θαυμαστά· ἀλλὰ ἓνα πρόσωπο εἶνε παραπάνω ἀπ' ὅλα, ἀξίζει νὰ τὸ ἀγαποῦμε μὲ ὅλη τὴν καρδιά μας. Δὲν εἶνε οὔτε ὁ πατέρας, οὔτε ἡ μητέρα, οὔτε ὁ δάσκαλος, οὔτε ὁ ἱερεὺς, οὔτε ὁ ἀρχιερεὺς, οὔτε ἄλλος ἄνθρωπος· εἶνε ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Εἶνε ἀξιογάπητος.**

Ὅσο τὸν πλησιάζουμε καὶ τὸν γνωρίζουμε, τόσο περισσότερο τὸν θαυμάζουμε. Προκαλεῖ «θάμβος» (Λουκ. 4,36· 5,9), **εἶνε ἀξιοθαύμαστος.** Θαυμαστός γιὰ τὴν ἀγία του ζωὴ, γιὰ τὴν ἀρετὴ του ποὺ «ἐκάλυπεν οὐρανοὺς» (Ἀμβ. 3,3)· θαυμαστός γιὰ τὰ θαύματα, ποὺ ἔκανε καὶ θὰ κάνη μέχρι συντελείας· θαυμαστός **γιὰ τὴ διδασκαλία του**, ποὺ ὑπερβαίνει κάθε ἄλλη καὶ μένει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀφοῦ ὁ ἴδιος εἶπε «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35).

Ἐνα μέρος τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ εἶνε **οἱ παραβολές.** Καὶ μία ἀπὸ τὶς παραβολές του εἶνε τὸ εὐαγγέλιο ποὺ ἀκούσαμε. Τί λέει;

***

Ὁ Κύριος, ἀγαπητοί μου, ζητάει μὲ ἀπλᾶ λόγια νὰ ἐντυπώσῃ στὴ διάνοιά μας μεγάλες ἀλήθειες. Λέει λοιπὸν **ἡ παραβολή,** ὅτι κάποιος ἄνθρωπος πλούσιος καὶ εὐγενὴς ἐτοίμασε τραπέζι, «δεῖπνον μέγα» (Λουκ. 14,16). Κι ὅταν πλέον ἦταν ὅλα ἔτοιμα, ἐκλεκτὰ φαγητὰ καὶ ποτὰ, διέταξε τὸ δοῦλο του νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φίλους. Ὁ δοῦλος πῆγε ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ εἶπε σὲ ὅλους· Ἐλάτε, εἶνε ὅλα ἔτοιμα, ὁ κύριός μου σᾶς περιμένει. Θὰ περιμένει κανεὶς νὰ δεχτοῦν ὄλοι. Κι ὅμως δὲν πῆγε οὔτε ἓνας! ὄλοι τοὺς ἀρνήθηκαν προβάλλοντας δικαιολογίες. Ὁ ἓνας εἶπε, Ἄγώρασα χωράφι, πρέπει νὰ πάω νὰ τὸ ἐξετάσω. Ὁ ἄλλος εἶπε, Ἄγώρασα πέντε ζευγάρια βόδια, θέλω νὰ δῶ ἂν εἶνε καματερά. Ὁ τρίτος εἶπε, Ἐγὼ παντρεύτηκα γυναῖκα, τώρα ἄλ-

λα μὲ ἀπασχολοῦν... Ὅταν τὰ ἔμαθε αὐτὰ ὁ κύριος ὠργίστηκε, λέει τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 14,21). Διέταξε τὸ δοῦλο νὰ βγῆ γρήγορα στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες, νὰ μαζέψῃ τοὺς φτωχοὺς καὶ ἀναπήρους, κουτσοὺς καὶ τυφλοὺς, καὶ νὰ τοὺς φέρῃ ἐκεῖ. Ὁ δοῦλος ἐξετέλεσε τὴ διαταγή, μὰ καὶ πάλι ὑπῆρχε χῶρος καὶ γιὰ ἄλλους. Τὸν διατάζει νὰ βγῆ πάλι, νὰ βρῆ κι ἄλλους καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ ἔλθουν, ὥστε τὸ σπίτι νὰ γεμίσῃ.

Αὐτὴ εἶνε ἡ παραβολή. Τί θὰ πῆ παραβολή; Ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ ὁ Κύριος. Τί ἐννοεῖ; ποιός εἶνε ὁ κύριος ποὺ ἔκανε τὸ τραπέζι; ποιοὶ εἶνε οἱ καλεσμένοι ποὺ δὲν δέχθηκαν τὴν πρόσκλησι; Κύριος εἶνε ἓνας, ὁ Θεός. Αὐτὸς εἶνε ὁ εὐγενὴς καὶ πλούσιος, ὁ πλουσιώτερος ἀπ' ὅλους. Ὅ,τι βλέπουμε εἶνε ὅλα δικά του. **Ὁ πλοῦτος τοῦ Θεοῦ** εἶνε ὑλικὸς καὶ πνευματικός.

Ὁ ὑλικὸς πλοῦτος εἶνε ὅλα τὰ ὁρατά, ποὺ βλέπουμε καὶ ἀπολαμβάνουμε· ἡ γῆ, τὰ ποτάμια, οἱ θάλασσες, ὁ ἥλιος, τὰ ἀστέρια, οἱ γαλαξίες, τὸ σύμπαν. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀπέραντο καὶ ἀχανὲς ὑλικὸ βασίλειό του, ποὺ καὶ χρόνια νὰ ταξιδεύῃς δὲν μπορεῖς νὰ φτάσῃς στὸ τέρμα του. Ἡ Γῆ, ὅπου κατοικοῦμε, τί εἶνε; ἓνας κόκκος ἄμμου μέσα στὸ ἀπέραντο σύμπαν.

Ἄλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὑλικὸ σύμπαν—ἐδῶ παρακαλῶ προσέξτε— ὑπάρχει ἓνα ἄλλο σύμπαν. Ποιὸ εἶνε αὐτό; Εἶνε **τὸ πνευματικὸ σύμπαν.** Ὡ τὸ σύμπαν αὐτό! Δὲν εἶνε ὕλη. Τὸ ἀποτελοῦν οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, τὰ πνεύματα τῶν δικαίων, οἱ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, οἱ διάνοιες, οἱ συνειδήσεις, ὁ ὀργανισμὸς τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴ χάρι καὶ τὰ ἱερά μυστήριά της. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ὁ πνευματικὸς πλοῦτος, ὁ ἀμύθητος, ἀπερίγραπτος καὶ ἀνέκφραστος πλοῦτος τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς δυστυχῶς δὲν ἔχουμε μάτια νὰ δοῦμε.

Θέλετε νὰ δῆτε τὸν πλοῦτο αὐτόν, τὴν πνευματικὴν τράπεζα, **τὸ οὐράνιο τραπέζι;** Δός μας, Θεέ μου, μάτια σὰν τοῦ ἀγίου Νικολάου, τοῦ ἀγίου Σπυρίδωνος, ὅλων τῶν ἁγίων, ποὺ ἔβλε-

παν τὰ θαυμάσιά σου καὶ κατεπλήττοντο! Παλαιότερα, ὅταν οἱ Χριστιανοὶ ἔμπαιναν στὴν ἐκκλησία, τέτοιο σεβασμὸ καὶ κατάνυξι καὶ θεῖο φόβο εἶχαν, ποὺ ἔβλεπαν ζωντανὰ ἀγγέλους!

Ἦρθαμε στὴν ἐκκλησία σήμερα. Πάνω στὴν ἀγία τράπεζα τί ὑπάρχει; Εἶνε ψωμὶ καὶ κρασί; Ἄν νομίζης ὅτι εἶνε ψωμὶ καὶ κρασί, μὴν πατήσης στὴν ἐκκλησία. Ἐδῶ γίνεται θαῦμα, τὸ μεγαλύτερο θαῦμα· τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασί ποὺ εὐλογεῖ ὁ ἱερεὺς, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο τὰ μεταβάλλει σὲ **σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ!**

Στὴ θυσία αὐτὴ στηρίζεται ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου. Πῶς νὰ τὸ ἐκφράσω, πῶς νὰ τὸ ἐντυπώσω στὴ διάνοιά σας; Φέρνω ἕνα παράδειγμα. Ὑποθέστε - φτειάξτε μὲ τὴ σκέψι σας μιὰ πελώρια ζυγαριὰ κρεμασμένη ἀπὸ τὰ ἄστρα, νὰ φαίνεται σὲ Ἀνατολή καὶ Δύσι, Βορρᾶ καὶ Νότο. Στὸν ἕνα δίσκο τῆς ζυγαριᾶς συλλέξτε ὅ,τι πολύτιμο ἔχει τὸ σύμπαν ὀλόκληρο, οἱ γαλαξίες, ὁ πλανήτης μας· τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσήμι, τὰ χρηματοκιβώτια τῶν τραπεζῶν, ὅλα τὰ νομίσματα τῶν κρατῶν. Στὸν ἄλλο δίσκο τί νὰ βάλουμε· νὰ βάλουμε ἕνα ψίχουλο ἀπὸ τὸ ἅγιο ποτήριο! Ποῦ θὰ κλίνη ἡ ζυγαριὰ; Στὸ μέρος ποὺ εἶνε τὸ ψίχουλο αὐτό. ὦ Θεέ μου, τί εἶνε τὸ μυστήριον αὐτό, τί ἀπερίγραπτο θαῦμα, τί ἀνέκφραστος θησαυρός! Λέει κάποιος ἅγιος: Ὅλα νὰ μοῦ τὰ ἔδινες, Κύριε, καὶ τ' ἀστέρια καὶ τὸν ἥλιο καὶ τοὺς γαλαξίες κι ὅλο τὸ χρυσάφι τῆς γῆς, δὲν τὰ θέλω· ἕνα θέλω, Ἐσένα! Ἐκεῖνο τὸ ψίχουλο εἶνε ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος. Ὅποιος ἔχει τὸ Χριστὸ μέσα του εἶνε εὐτυχής, ἔστω κι ἂν εἶνε ὁ πιὸ φτωχός. Ἔχεις τὸ Χριστό; αὐτὸς εἶνε ὁ πλοῦτος ποὺ προσφέρει ἡ Ἐκκλησία.

Μᾶς καλεῖ κάθε φορὰ ποὺ χτυπάει ἡ καμπάνα γιὰ τὴ θεία λειτουργία. Ἐλᾶτε, λέει, νὰ **ἐκκλησιασθῆτε**, νὰ πῆτε ἕνα «εὐχαριστῶ», ἕνα «*Ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ*» (Λουκ. 18,13), νὰ κοινωνήσετε τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Κ' ἐμεῖς τί κάνουμε; Ἀπαντοῦμε ὅπως οἱ προσκεκλημένοι τῆς παραβολῆς: «*Ἔχε με παρητημένον*» (Λουκ. 14,18). Δὲν εὐκαιρῶ γιὰ μελέτη ἀγίας Γραφῆς, δὲν εὐκαιρῶ γιὰ **ἐκκλησιασμό**, δὲν εὐκαιρῶ γιὰ ἐξομολόγησι, δὲν εὐκαιρῶ γιὰ θεία κοινωνία... Ψέματα λέει. Πῶς δὲν ἔχει καιρό; Ἔχει καιρὸ γιὰ καφφενεῖο, γιὰ κινηματογράφο, γιὰ ντισκοτέκ, γιὰ ἐφημερίδα, γιὰ τηλεόρασι, γιὰ ποδόσφαιρο, γιὰ χαρτοπαίγνιο, γιὰ φλυαρίες, γιὰ κομματικὲς συζητήσεις, γιὰ γυναῖκες... Γιὰ ὅλα ἔχει καιρό, μόνο γιὰ τὸ Θεὸ δὲν ἔχει.

Ἀπὸ τίς 168 ὥρες, ποὺ μᾶς δίνει ὁ Θεὸς κάθε ἔβδομάδα, **μᾶς ζητάει μόνο 1 ὥρα**· τόσο βαστάει ἡ θεία λειτουργία ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρός...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν*

τῶν ἁγίων πατέρων...». Ἐμεῖς λοιπὸν εἴμαστε οἱ προσκεκλημένοι τῆς παραβολῆς, κι ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, μὲ διαφορὲς προφάσεις, ἀρνόουμεθα τὸ ἱερὸ καθήκον.

Στὰ παλαιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια, ὅταν στὴ σκλαβωμένη πατρίδα μας βασιλεύεε τὸ μισοφέγγαρο, καμπάνα δὲν χτυποῦσε· οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐπέτρεπαν. **Ἄλλὰ καὶ χωρὶς καμπάνες ὅλοι ἦταν στὴν ἐκκλησία.** Τώρα ἡ καμπάνα χτυπάει μιὰ καὶ δυὸ καὶ τρεῖς φορές, μὰ «στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα, ὅσο θέλεις χτύπα». Ψευτοχριστιανοὶ – εἶνε νὰ κλαίη κανεῖς. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ βαπτίσθηκαν δὲν ξαναπάτησαν στὴν ἐκκλησία, δὲν ἄνοιξαν ποτέ τὴν ἀγία Γραφή, δὲν ἐξωμολογήθηκαν. Ὅπως ὅμως αὐτὸς ποὺ δὲν βαπτίζεται δὲν εἶνε Χριστιανός, ἔτσι καὶ αὐτὸς ποὺ δὲν ἐξομολογεῖται τὰ ἀμαρτήματά του καὶ δὲν ζητάει τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶνε Χριστιανός.

Σήμερα καὶ ἐγώ, ὡς δοῦλος τοῦ Κυρίου, ὡς ἐντεταλμένος του μικρὸς καὶ ἀσήμαντος, ἀπευθύνω μιὰ νέα πρόσκλησι πρὸς ὅλους ὄσους μ' ἀκοῦνε, μικροὺς καὶ μεγάλους: **Ἐλᾶτε, φωνάζει ὁ Χριστός.** Ἐλᾶτε οἱ ἀσπρομάλληδες γέροντες ποὺ πλησιάζετε στὸν τάφο, ἐλᾶτε παιδιά, νέοι καὶ νέες, ἐλᾶτε ἀγράμματοι καὶ ἐπιστήμονες, ἐλᾶτε ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, ἐλᾶτε ὅλοι, σὲ ὅποιοδήποτε τάξι καὶ κόμμα κι ἂν ἀνήκετε. Ἐλᾶτε, σᾶς καλεῖ ὁ Χριστός.

* * *

Πλησιάζουν Χριστούγεννα. Πολλοὶ εἶστε ἀνεξομολόγητοι. Πῶς κοινωνᾶτε τῶν ἀχράντων μυστηρίων; Εἶνε λόγος τοῦ Θεοῦ: **νὰ ἐξομολογηθῆτε.** Ἐνας μεγάλος Ῥώσος φιλόσοφος, ποὺ ἦταν ἄπιστος, ὅταν τὸν πῆγαν ἐξορία στὴ Σιβηρία κ' ἐκεῖ διάβασε τὸ Εὐαγγέλιο, θαύμασε τὸ Χριστὸ καὶ πίστεψε. Βρῆκε ἕνα στᾶρετς, ἕνα πνευματικὸ πατέρα, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἐξωμολογήθηκε, εἶπε ὅλα τ' ἀμαρτήματά του. Καὶ τότε εἶπε: «Ἐξωμολογήθηκα καὶ παράδεισος φύτρωσε στὴν καρδιά μου!...». Δὲν εἶνε ψέμα ἡ θρησκεία μας, εἶνε ἀλήθεια ὀλοζώντανη.

Τὸ θέμα εἶνε μεγάλο. Ἰσχύει ἕνα ἀπὸ τὰ δύο· τὸ Εὐαγγέλιο ἢ εἶνε ἀλήθεια ἢ εἶνε ψέμα. Ἄν πιστεῦης ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ψέμα, τότε νὰ τὸ κάψουμε καὶ νὰ πᾶμε μὲ τοὺς ἀθέους καὶ τοὺς ἀπίστους μαρξιστάς. Ἄν ὅμως εἶνε ἀλήθεια –καὶ εἶνε ἀλήθεια–, τότε **δέξου τὴν θεία πρόσκλησι.** Μπορεῖ καὶ τὰ ἄστρα νὰ ἔνε ψέμα, κι ὁ ἥλιος νὰ ἔνε ψέμα, καὶ τὰ πάντα νὰ ἔνε ψέματα, ἕνα εἶνε ἀληθινόν· Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ναζωραῖος· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**